

han: I øvrigt giver det ærede Medlems Bemærkninger mig ikke Anledning til yderligere Udtalelser. Jeg synes ogsaa, 10 Spalter var et ganske anstændigt Svar. Den højtærede Minister forklarede mig meget omhyggeligt, at lange Taler ikke hjalp paa Arbejdsløsheden, hvorefter den højtærede Statsminister altsaa selv holdt en meget lang Tale.

Han bebrejdede mig, at jeg havde talt haanligt om det Lovforslag, som kaldes Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Men han tillægger mig i sin Omtale deraf Udtalelser, jeg slet ikke har brugt. Jeg har ikke sagt, at man skulde straffes for at være Medlem af en Fagforening, men jeg har sagt, at Fagforeningsmedlemmerne skulde straffes, og det fremgaar af Lovforslaget; hvis de benytter de Midler, som staar til deres Raadighed, skal de straffes. Jeg anbefaler den højtærede Statsminister at se Sp. 83, hvor mine Udtalelser findes, og Sp. 981, hvor hans forkerte Citat af mine Udtalelser findes. Det faktiske i denne Sag er, at der i det Lovforslag er Tale om Fængselsstraf for Fagforeningsmedlemmer, som benytter de Midler, som staar til Raadighed for Arbejderne, og som i talrige Tilfælde er benyttet og bliver benyttet mod Arbejderne.

Dernæst drejede Talen sig naturligvis om Yndlingsemnet Arbejdslønnens Nedsættelse. Først fortalte Ministeren, at Erhvervslivet har faaet en Lettelse paa 100 Mill. Kr. i forrige Rigsdagssamling. Jeg har forgæves søgt efter disse 100 Mill. Kr.; og jeg tror ogsaa, at der er adskillige i Erhvervslivet, der er ude at lede efter dem. Men hvis Erhvervslivet virkelig har faaet denne Lettelse, ved jeg ikke, hvad Resultat man har sporet deraf. Priserne er da ikke faldet i nogen Grad, der er værd at tale om — man mener, at det Pristal, der vil komme nu, nogenlunde holder sig paa samme Stade som sidst. —, og Arbejdsløsheden er da ikke i mindste Maade paavirket af disse 100 Mill. Kr.s Lettelse, som efter Sigende skulde være denne Lettelses Hovedformaal.

Den højtærede Statsminister vender sig — naturligvis kan jeg sige — mod Fagforeningerne og siger: Socialdemokratiet og Fagforeningslederne har haft den Dristighed at kræve, at uanset Kronestigningen for to Aar siden og uanset, at hele vort Erhvervsliv kæmper en fortvivlet Kamp, maa Arbejdslønnen ikke røres. Den højtærede Statsminister ved selvfølgelig, at det, han her siger, er positiv urigtigt. Det maa han vide, for han siger et senere Sted i sin Tale det modsatte. Han ved altsaa, at det eneste, der er nedsat, er Arbejds-

lønnen, Tjenestemændenes Løn og sociale Ydelser til Fattigfolk. Det er, hvad der har faaet Nedsættelse i disse Aar. Saa kan man ikke komme og sige, at Arbejdslønnen er urørlig. Og, som sagt, af et andet Sted i Talen fremgaar det ogsaa, at Statsministeren fuldkommen rigtigt har opdaget, at der er sket en Lønnedsættelse paa 40 pCt.

Saa var Ministeren ganske vist misfornøjet med, at jeg her har nævnt et Løntal fra 1921 som Udgangspunkt for denne Lønnedsættelse. Det, der i dette Øjeblik interesserer mig, er, at Ministeren i det ene Øjeblik siger: Det kan ikke nytte at komme her og sige, som de gør, at Lønnen er urørlig, medens han i næste Øjeblik erkender, at der virkelig er sket en Lønnedsættelse i Løbet af visse Aar. Hvad vil det sige, siger den højtærede Minister, saadan at pille Aaret 1921 ud? Ja, det vil sige, at fra det Aar begyndte Lønnedgangen, intet andet, der er ikke noget som helst Kunstgreb ved just at tage det Aar; indtil 1921 var der, til Tider i hvert Fald, efter Dyrtidens Pres en Stigning af Lønningerne, efter 1921 var der en Nedgang bortset fra de smaa ubetydelige Forhøjelser, der ved visse Pristalsreguleringer har fundet Sted ogsaa i Aarene derefter. Men det gennemførte, det var efter 1921 en Lønnedgang, og derfor er dette Aarstal selvfølgelig nævnt.

Den højtærede Minister tilføjer med Indignation i Stemmen: „Mener man, at den Tilstand, vi havde i 1921, skal fastholdes, 1921, som var Dyrtidens, Inflationens, Gullaschperiodens Kulminationsaar?“ Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister siger noget saadant. Intet Menneske har jo tænkt paa at fastholde noget urimeligt, Ministeren ved, at dette Spørgsmaal fuldkommen savner Mening. Man har netop ikke søgt at fastholde det, man havde opnaaet i 1921, for saa kunde der ikke derefter være sket en Nedgang paa 40 pCt. i de Lønninger, som var gældende i 1921; hvis man havde søgt at fastholde Gullaschperiodens Kulminationsaars Lønninger, saa havde disse 40 pCt.s Nedgang ikke været til at konstatere, og det er de i dette Øjeblik.

Den højtærede Statsminister erklærer, at det er bevist, at Erhvervene ikke kan betale de Lønninger, der forefindes. Nej, det er netop ikke bevist; man bør i saa Fald begynde helt andre Steder, hvis man vil føre et saadant Bevis, og prøve, om ikke andet kan hjælpe. Hvis noget skal ned, saa maa man, synes jeg, tage fat hos dem, hvis Lønninger ligger adskilligt over Arbejderlønningerne, og hvis det saa ikke er tilstrækkeligt, kan man altid optage de